TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. rugsėjo 11 d. *

Byloje C-227/04 P

dėl 2004 m. gegužės 28 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Maria-Luise Lindorfer, Europos Sąjungos Tarybos pareigūnė, gyvenanti Briuselyje (Belgija), atstovaujama advokatų G. Vandersanden ir L. Levi,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai F. Anton ir M. Sims-Robertson,

atsakovei pirmojoje instancijoje

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, E. Juhász (pranešėjas) ir J. Klučka, teisėjai R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Lõhmus, E. Levits ir A. Ó Caoimh,

generaliniai advokatai F. G. Jacobs, o vėliau – E. Sharpston,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2005 m. spalio 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato F. G. Jacobs išvada,

atsižvelgęs į 2006 m. balandžio 26 d. Nutartį atnaujinti žodinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. birželio 28 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. lapkričio 30 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės E. Sharpston išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu M. L. Lindorfer prašo panaikinti 2004 m. kovo 18 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Lindorfer prieš Tarybą* (T-204/01, Rink. VT p. I-A-83 ir II-361, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo pastarasis atmetė jos ieškinį, pareikštą dėl 2000 m. lapkričio 3 d. Europos Sąjungos Tarybos priimto sprendimo dėl pensijų draudimo stažo apskaičiavimo į Bendrijos sistemą pervedus pensijos vienodo tarifo išpirkimo vertę, į kurią ji įgijo teisę pagal Austrijos sistemą (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

2 Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – PTN) 1a straipsnio 1 dalis, į šiuos nuostatus įtraukta 1998 m. balandžio 7 d. Reglamentu Nr. 781/98 (OL L 113, p. 4), nurodo:

„Pagal šiuos Tarnybos nuostatus pareigūnai turi teisę į vienodą požiūrį tiesiogiai ar netiesiogiai neatsižvelgiant į rasę, politinius, filosofinius ar religinius įsitikinimus, lytį arba seksualinę orientaciją, nepažeidžiant atitinkamų nuostatų, kai reikalaujama nurodyti konkrečią šeiminę padėtį."

3 PTN 77 straipsnis numato:

„Pareigūnas, turintis ne mažesnį kaip 10 metų tarnybos stažą, turi teisę gauti pensiją už ištarnautą laiką. <...>

Didžiausia senatvės pensija siekia 70 % paskutinio lygio, kuriam pareigūnas buvo priskirtas bent vienerius metus, paskutinio bazinio darbo užmokesčio. Ji mokama pareigūnui, turinčiam 35 metų pensijų draudimo stažą, apskaičiuotą pagal VIII priedo 3 straipsnį. Kai ištarnautų metų skaičius mažesnis už 35, pirmiau nurodyta didžiausia senatvės pensija proporcingai sumažinama.

<...>

Pensinis amžius yra 60 metų." (Pataisytas vertimas)

4 Pagal PTN 83 straipsnį:

„Išmokos pagal šią pensijų sistemą mokamos iš Bendrijų biudžeto. Valstybės narės bendrai užtikrina tokių išmokų mokėjimą pagal toms išlaidoms finansuoti nustatytą skalę.

<...>

2. Pareigūnai padengia trečdalį šios pensijų sistemos finansavimo išlaidų.<...>

<...>

4. Jeigu aktuarinis pensijų sistemos įvertinimas, kurį Tarybos pageidavimu atlieka vienas ar daugiau kvalifikuotų ekspertų, rodo, kad pareigūnų įmokų nepakanka siekiant finansuoti vieną trečdalį pagal pensijų sistemą mokamų įmokų, biudžetinės institucijos, laikantis biudžetinės procedūros ir pasikonsultavus su 10 straipsnyje nurodytu Tarnybos nuostatų komitetu, apibrėžia, kaip reikia pakeisti įmokų normas arba pensinį amžių." (Pataisytas vertimas)

5 PTN VIII priedo 2 straipsnis numato:

„Ištarnauto laiko pensija mokama pagal bendrą pareigūno pensijų draudimo stažą, įgytą tarnybos pagrindu. Kiekvieni pagal 3 straipsnį apskaičiuoti tarnybos metai suteikia teisę į vienerius pensijų draudimo stažo, įgyto tarnybos pagrindu, metus, o kiekvienas visas mėnuo suteikia teisę į pensijų draudimo stažo, įgyto tarnybos pagrindu, vienerių metų dvyliktąją dalį.

Didžiausias pensijų draudimo stažas, įgytas tarnybos pagrindu, į kurį atsižvelgiama apskaičiuojant teises į ištarnauto laiko pensiją, yra 35 metai."

6 PTN VIII priedo 5 straipsnis nurodo:

„Nepaisant 2 straipsnio nuostatų, pareigūnas, kurio pensinis stažas jam esant 60 metų amžiaus yra mažesnis nei 35 metai ir kuriam pagal 3 straipsnį pensinis

stažas toliau skaičiuojamas, už kiekvienus tarnybos metus nuo 60 metų iki to amžiaus, kai jis pradės gauti ištarnauto laiko pensiją, turi teisę į pensijos, į kurią jis turi teisę būdamas 60 metų amžiaus, padidinimą 5 %, tačiau visa jo pensija negali būti didesnė už 70 % paskutinės jo bazinės algos pagal atitinkamai Tarnybos nuostatų 77 straipsnio antrąją arba trečiąją pastraipas.

<...>."

7 PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalis nurodo, kad pareigūnas, kuris tarnybą Bendrijose pradeda nutraukęs tarnybą valstybės administracijoje, nacionalinėje ar tarptautinėje organizacijoje arba užsiėmęs veikla pagal darbo sutartį ar savarankiškai, po paskyrimo į nuolatinę tarnybą turi teisę sumokėti Bendrijoms ištarnauto laiko pensijos statistinį ekvivalentą arba vienodo tarifo išpirkimo vertę, į kurią pareigūnas įgyja teisę dėl tokios minėtos veiklos. Šioje nuostatoje papildomai nurodyta, kad tokiu atveju institucija, kurioje dirba pareigūnas, atsižvelgdama į jo lygį paskiriant į nuolatinę tarnybą, nustato, kiek pensijų draudimo stažo, įgyto tarnybos pagrindu, metų jam bus priskaičiuota pagal jo pensijų sistemą už ankstesnį jo darbo stažą remiantis statistiniu ekvivalentu arba vienodo tarifo išpirkimo verte.

8 1992 m. liepos 13 d. Taryba sprendimu nustatė PTN VIII priedo 11 straipsnio 1 ir 2 dalių bendrąsias įgyvendinimo nuostatas, kurios vėliau buvo pakeistos 1994 m. gruodžio 19 d. Tarybos sprendimu (toliau – BĮN).

9 Pagal BĮN 10 straipsnio 2 dalį, kiek tai susiję su pareigūnais, įskaičiuojamas pensijų draudimo stažas, įgytas tarnybos pagrindu, apskaičiuojamas remiantis visa pervesta suma, atėmus paprastąsias 3,5 % metines palūkanas už laikotarpį, skaičiuojamą nuo

paskyrimo į nuolatinę tarnybą iki faktinės minėtos sumos pervedimo į Bendrijos sąskaitą dienos. Šios palūkanos neatskaičiuojamos už tuos laikotarpius, kai pensijų fondai, kuriems suinteresuotasis asmuo priklausė prieš pradėdamas tarnybą Bendrijose, pervestos sumos vertė nebuvo perskaičiuota arba nebuvo skaičiuojamos palūkanos.

10 BĮN 10 straipsnio 3 ir 4 dalys (jose minimos dvi formulės, toliau vadinamos perskaičiavimo formulėmis) nurodo:

„3. Įskaitomi pensijų draudimo stažo metai apskaičiuojami:

— perskaičiuojant pervedamą sumą (S) į teorinę pensiją (P) pagal (PTN) VIII priedo 39 straipsnyje numatytas aktuarines vertes (V), apskaičiuojant pagal formulę P = S/V,

— perskaičiuojant šią pensiją (P) į nuostatuose numatytos pensijos draudimo stažą, įgytą tarnybos pagrindu (S), atsižvelgiant į metinį darbo užmokestį (U), kuris atitinka į nuolatinę tarnybą paskirto pareigūno lygį <...> pagal formulę S = Px100/Ux2.

Vis dėlto įskaičiuojami pensijų draudimo stažo metai jokiu atveju negali viršyti metų, kuriuos suinteresuotasis asmuo buvo privalomų sistemų narys prieš pradėdamas tarnybą Bendrijose, skaičiaus.

4. Apskaičiuojant pensijų draudimo stažo metus kita nei Belgijos frankais valiuta, į Bendrijos sąskaitą pervedama suma perskaičiuojama į Belgijos frankus remiantis šia tvarka:

<...>

b) po 1971 m. gruodžio 31 d. į nuolatinę tarnybą paskirtų pareigūnų atveju <...> pervedama suma proporcingai padalijama į periodus, per kuriuos buvo įgytos šią sumą atitinkančios teisės į pensiją, t. y. viena vertus, į laikotarpį, trukusį iki 1972 m. sausio 1 d., ir, kita vertus, į laikotarpį, kuris prasidėjo nuo 1971 m. gruodžio 31 dienos.

Laikotarpį iki 1972 m. sausio 1 d. atitinkančios sumos dalis apskaičiuojama pagal 1971 m. gruodžio 31 d. galiojantį Tarptautinio valiutos fondo nustatytą valiutų lygiavertiškumą.

Laikotarpį po 1971 m. gruodžio 31 d. atitinkančios sumos dalis apskaičiuojama pagal Komisijos nustatytą vidutinį kursą laikotarpiui nuo 1972 m. sausio 1 d. iki pareigūno paskyrimo į nuolatinę tarnybą dienos <...>“ (toliau – i variantas) <...>.

„Vis dėlto, pareigūno prašymu, <...> suma (S), į kurią atsižvelgiama apskaičiuojant, perskaičiuojama pagal pervedimo dieną atnaujintą kursą. Tokiu atveju apskaičiuojant pensijų draudimo stažą įskaičiuojamas darbo užmokestis (U) ir aktuarinė vertė (V) yra pareigūno paskyrimo į nuolatinę tarnybą lygį atitinkantis darbo užmokestis <...>, galiojantis pervedimo dieną, ir aktuarinė vertė, atitinkanti pareigūno amžių <...>“ (toliau – ii variantas).

11 Kaip matyti iš 1992 m. Tarybos sprendimo, aktuarinių verčių lentelėje PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalies taikymo tikslais yra nustatytos abiejų lyčių asmenims nuo 30 iki 50 metų amžiaus aktuarinės vertės:

Amžius	*Vyrai*	*Moterys*
30	9,667	10,269
31	9,811	10,426
32	9,956	10,586
33	10,102	10,746
34	10,249	10,908
35	10,397	11,071
36	10,546	11,236
37	10,695	11,402
38	10,846	11,569
39	10,998	11,739
40	11,154	11,912
41	11,308	12,034
42	11,465	12,261
43	11,625	12,441
44	11,788	12,626
45	11,955	12,816
46	12,127	13,013
47	12,302	13,215
48	12,480	13,422
49	12,661	13,633
50	12,847	13,850

12 Pagal PTN 31 straipsnį pasirinkti kandidatai paskiriami A kategorijos arba Kalbų tarnybos pareigūnais į pradinį jų kategorijos arba tarnybos lygį. Vis dėlto laikydamasi tam tikrų apribojimų Paskyrimų tarnyba gali nukrypti nuo šio straipsnio nuostatų.

13 1995 m. kovo 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 626/95, įvedančio specialiąsias ir laikinąsias priemones dėl Austrijos, Suomijos ir Švedijos įstojimo į Europos Bendrijas (OL L 66, p. 1), 1 straipsnio 1 dalis numato, kad iki 1999 m. gruodžio 31 d. laisvos pareigos gali būti užimamos Austrijos, Suomijos ir Švedijos piliečius paskiriant į jas nesilaikant, *inter alia*, PTN 31 straipsnio, atsižvelgiant į šiam tikslui kompetentingų institucijų svarstymuose dėl biudžeto numatytus etatų apribojimus.

Faktinės bylos aplinkybės

14 1996 m. rugsėjo 16 d. Austrijos pilietė M. L. Lindorfer pradėjo dirbti Taryboje. 1997 m. birželio 16 d. ji buvo paskirta į nuolatinę tarnybą ir priskirta A5 lygio 2 pakopai. Prieš pradėdama dirbti Taryboje, M. L. Lindorfer Austrijoje buvo išdirbusi trylika metų ir tris mėnesius. Per šį laikotarpį ji mokėjo įmokas į Austrijos pensijų sistemą.

15 1999 m. gegužės 15 d. M. L. Lindorfer, remdamasi PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalimi, pateikė prašymą pervesti į Bendrijos pensijų sistemą ištarnauto laiko pensijos vienodo tarifo išpirkimo vertę, į kurią ji buvo įgijusi teisę pagal Austrijos teisę.

16 2000 m. vasario 18 d. Austrijos pensijų fondas M. L. Lindorfer informavo, kad 2000 m. kovo 1 d. buvo preliminariai nustatyta jos ištarnauto laiko pensijos vienodo tarifo išpirkimo vertė – 1 306 712 23 ATS. Fondas taip pat nurodė, jog ji neturi teisės gauti Austrijos pensijos, nes nebuvo sumokėjusi įmokų už minimalų 180 mėnesių laikotarpį. Tačiau jai buvo pasiūlyta „nusipirkti" trūkstamą 21 mėnesį narystės, sumokant 237 963 6 ATS. M. L. Lindorfer tokiu pasiūlymu nepasinaudojo.

17 2000 m. kovo 28 d. Tarybos generalinio sekretoriato Pensijų tarnyba M. L. Lindorfer išsiuntė raštą, prie kurio pridėjo apskaičiavimo ataskaitą „Nuostatuose numatytos pensijos draudimo stažo apskaičiavimas, įskaitomas pagal PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalį". Iš šios ataskaitos matyti, jog pervedamą sumą atitinkantis pensijų draudimo stažas buvo 5 metai, 3 mėnesiai ir 24 dienos.

18 2000 m. rugsėjo 12 d. raštu M. L. Lindorfer Pensijų tarnybą informavo, kad „iš esmės sutinka", jog būtų pervesta jos Austrijos ištarnauto laiko pensijos vienodo tarifo išpirkimo vertė. Vis dėlto ji nesutiko su minėtoje apskaičiavimo ataskaitoje nurodytais pensijų draudimo stažo metais, nes Tarybos naudotas skaičiavimo metodas buvo diskriminacinis ir neskaidrus. Galiausiai ji paprašė pateikti kai kurią informaciją.

19 2000 m. rugsėjo 29 d. Austrijos pensijų fondas nustatė, kad pervestina suma yra 1 337 136,07 ATS.

20 2000 m. lapkričio 3 d. raštu, kurį M. L. Lindorfer gavo 2000 m. lapkričio 7 d., ji buvo informuota apie ginčijamą sprendimą. Dėl šio sprendimo ji, remdamasi PTN 90 straipsnio 2 dalimi, pateikė skundą, kuris papildytas 2001 m. balandžio 25 d. priedu.

21 2001 m. gegužės 31 d. Sprendimu Taryba šį skundą atmetė.

Ieškinys Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

22 2001 m. rugsėjo 5 d. M. L. Lindorfer pareiškė ieškinį Pirmosios instancijos teisme, prašydama panaikinti ginčijamą sprendimą, atmetantį jos pateiktą skundą, taip pat įpareigoti Tarybą remiantis pataisytu teisiniu pagrindu iš naujo nustatyti nuostatuose numatytų pensijų draudimo stažo metus, įskaitytinus į jos Bendrijos pensiją pervedus Austrijoje įgytas teises į pensiją.

23 Grįsdama savo ieškinį M. L. Lindorfer iš esmės nurodė du pagrindus. Pirmasis susijęs su BĮN 10 straipsnio 3 ir 4 dalių neteisėtumu, o antrasis – su PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalies neteisėtumu. Ji tvirtina, kad pirmoji nuostata prieštarauja vienodo požiūrio principui, o antroji – tam pačiam principui bei laisvo darbuotojų judėjimo principui.

24 Kiek tai susiję su pirmuoju pagrindu dėl BĮN 10 straipsnio 3 ir 4 dalių neteisėtumo, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad M. L. Lindorfer pareikštus keturis kaltinimus reikėjo atmesti kaip nepagrįstus.

25 Dėl pirmojo pagrindo pirmo kaltinimo, t. y. M. L. Lindorfer kritikos, kad perskaičiavimo formulėse į nuolatinę tarnybą priimtų pareigūnų lygį, nesvarbu, ar jie priimti į žemiausią kategorijos lygį, ar į aukštesnį lygį, atsižvelgiama vienodai, Pirmosios instancijos teismas priminė, jog BĮN įgyvendina PTN VIII priedo

11 straipsnio 2 dalį, nustatančią, kad „institucija, kurioje dirba pareigūnas, atsižvelgdama į jo lygį paskiriant į nuolatinę tarnybą, nustato, kiek pensijų draudimo stažo, įgyto tarnybos pagrindu, metų jam bus priskaičiuota pagal jo pensijų sistemą už ankstesnį darbo stažą, remiantis statistiniu ekvivalentu arba vienodo tarifo išpirkimo verte“.

26 Jis taip pat priminė, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką pareigūnui prašant pervesti į Bendrijų sistemą jo nacionalines teises į pensiją, skaičiuojant pridedamą papildomą pensijų draudimo stažą reikia atsižvelgti į jo lygį paskiriant į nuolatinę tarnybą, t. y. į jam suteiktą lygį paskiriant į nuolatinę tarnybą (2002 m. birželio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Youssouroum prieš Tarybą*, T-106/01, Rink. VT p. I-A-93 ir II-435, 34 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

27 Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog nors pritaikius perskaičiavimo formules ir gavus didesnį bazinį darbo užmokestį labiau sumažintas papildomai pridedamas pensijų draudimo stažas, vis dėlto iš to negalima daryti išvados, kad egzistavo diskriminacija, nes ji gali atsirasti tik tuomet, kai panašiomis aplinkybėmis taikomos skirtingos taisyklės.

28 Taigi į darbą priimtas pareigūnas, priskirtas A5 lygiui, turi didesnes galimybes užbaigti savo karjerą pakildamas į aukštesnį lygį nei pareigūnas, kuris įdarbinant buvo priskirtas A7 lygiui, todėl pirmasis vėliau taip pat gaus ir didesnį darbo užmokestį bei didesnes teises į pensiją nei antrasis.

29 Kiek tai susiję su antru pirmojo pagrindo kaltinimu, t. y. M. L. Lindorfer pareikšta kritika dėl to, kad BĮN 10 straipsnio 4 dalis numato sumos kita nei Belgijos frankų valiuta konvertavimą į Belgijos frankus ją pervedant į Bendrijos sąskaitą, Pirmosios

instancijos teismas, remdamasis M. L. Lindorfer reikalavimais ir jos paaiškinimais posėdyje, nusprendė pripažinti, jog ji neginčijo nei pervedamos sumos perskaičiavimo į Belgijos frankus reikalingumo, nei šio konvertavimo pasekmių, atsižvelgiant į tai, ar šiam tikslui buvo naudojamas i, ar ii variantas.

30 Pirmosios instancijos teismas šį kaltinimą atmetė, skundžiamo sprendimo 76 ir 77 punktuose nurodydamas, kad:

„76 Iš tikrųjų, viena vertus, (M. L. Lindorfer) atlikti palyginimai, kuriais ji siekė įrodyti savo kaltinimų pagrįstumą, yra visiškai neįtikinami. Pirmoje pateiktoje lentelėje <...> ji savo situaciją lygina su pareigūno, kuris skiriasi lytimi, amžiumi bei jį įdarbinant priskirta pakopa, situacija, nors būtent į pirma minėtus elementus atsižvelgiama apskaičiuojant pridedamą papildomą pensijų draudimo stažą. Be to, kaip atsakydama į vieną iš Pirmosios instancijos teismo pateiktų klausimų raštu teisingai nurodė Taryba, nebuvo įrodyta, jog (M. L. Lindorfer) atlikdama savo skaičiavimus lentelėje būtų rėmusis ta pačia diena. Kiti jos atlikti palyginimai <...> taip pat nėra priimtini, nes jie grindžiami klaidingomis prielaidomis. Todėl tie apskaičiavimai yra klaidingi, nes ji i variantą taiko įvairių nacionalinių valiutų sumoms, gautoms tą pačią pervestą sumą Austrijos šilingais perskaičiavus remiantis „esamu kursu", kuris, kaip atrodo, sutampa su konversijos tarifu tarp euro ir šios nuo 1999 m. sausio 1 d. taikytinos nacionalinės valiutos. Taigi akivaizdu, kad per (M. L. Lindorfer) nurodytą 27 metų veiklą, vykdytą prieš pradedant tarnybą Bendrijose, šių skirtingų nacionalinių valiutų keitimo kursai pasikeitė, kartais netgi labai. Be to, reikia pažymėti, kad pateikdama savo atvejį kaip i varianto taikymo sumai Belgijos frankais pavyzdį, (M. L. Lindorfer) iš anksto neatliko perskaičiavimo remdamasi dabartiniu kursu ir, atrodo, jog ji šio varianto taikymo pavyzdyje sumai Graikijos drachmomis panaudojo euro ir Graikijos drachmos keitimo kursą, galiojusį nuo 2001 m. sausio 1 dienos. Be to, atrodo, kad perskaičiuodama sumą į Graikijos drachmas, Ispanijos pesetas ir Portugalijos eskudas, ji skaičiavimą atliko 1999 m. sausio 1 dieną.

77 Kita vertus, iš Tarybos pateiktų paaiškinimų matyti, kad i varianto taikymas iš vadinamosios „silpnos valiutos“ valstybės pensijų fondo pervedamai sumai gali būti naudingesnis nei ii variantas, kuris taikomas pervedamai sumai iš vadinamosios „stiprios valiutos“ valstybės pensijų fondo yra ne Bendrijos taisyklių, o nacionalinių valiutų svyravimo, taigi nuo Bendrijos veiksmų nepriklausančių aplinkybių, išdava. Reikia pažymėti, kad Ispanijos pesetas ir Portugalijos eskuda, kurias (M. L. Lindorfer) naudojo savo palyginimo pavyzdžiuose, devintajame dešimtmetyje keletą kartų nuvertėjo.“

31 Pirmosios instancijos teismas taip pat atmetė ir trečią pirmojo pagrindo kaltinimą. Pagrindiniai jo argumentai buvo išdėstyti taip:

„81 <...> (M. L. Lindorfer) negalėjo sėkmingai remtis argumentu, kad Bendrijos pensijų sistemoje nėra skirtumo dėl lyties tarp pareigūnų mokamų įmokų ir amžiaus, reikalingo norint įgyti ištarnauto laiko pensiją.

82 Pirma, ji taip pat lygina dviejų kategorijų pareigūnus, kurių situacijos skirtingos, t. y. pareigūnus, pervedusius Bendrijoms ištarnauto laiko pensijos statistinį ekvivalentą arba vienodo tarifo išpirkimo vertę, į kurią pareigūnas įgyja teisę prieš pradėdamas tarnybą Bendrijose, ir pareigūnus, mokančius įmokas Bendrijos pensijų sistemai dėl savo darbo Bendrijos institucijoje.

83 Antra, bet kuriuo atveju skaičiuojant pensijų draudimo stažą skirtingi veiksniai, naudojami atsižvelgiant į lytį ir amžių, objektyviai pateisinami reikalingumu užtikrinti tinkamą finansinį Bendrijos pensijų sistemos valdymą. Iš tikrųjų, kai

pagal Tarnybos nuostatų VIII priedo 11 straipsnio 2 dalį pareigūnas į Bendrijos biudžetą perveda kapitalą, kurį sudaro pensijos statistinis ekvivalentas arba vienodo tarifo išpirkimo vertė, į kurią jis teisę įgijo prieš pradėdamas tarnybą Bendrijose, mainais jis įgyja teisę į būsimas išmokas pagal Bendrijos pensijų sistemą, teisę, kuri apima papildomo pensijų draudimo stažo pridėjimą ir kurios apimtis priklauso nuo šio suteikto stažo metų. Nustatydama esamą šios teisės vertę atitinkama Bendrijos institucija turi atsižvelgti į keletą elementų, įskaitant numanomą laikotarpį, per kurį suinteresuotojo asmens pervestas kapitalas bus laikomas Bendrijos biudžete, tikėtiną karjeros raidą, tikimybę, kad šios išmokos jam bus išmokėtos, ir tikėtiną šių išmokų mokėjimo trukmę. Taigi akivaizdu, kad šie elementai būtent priklauso nuo suinteresuotojo asmens lyties ir jo amžiaus prisijungus prie Bendrijos pensijų sistemos. Be to, viena vertus, įrodyta, jog statistiškai moterys gyvena ilgiau nei vyrai. Kita vertus, tikimybė, kad asmuo, pradėjęs tarnybą Bendrijoje likus daug laiko iki pensinio amžiaus, mirs iki sulauks šio amžiaus, yra didesnė nei tuo atveju, kai asmuo pradeda dirbti beveik sulaukęs pensinio amžiaus, kai įgyja teisę pervesti savo teises į pensiją. Be to, toks asmuo pervestą kapitalą į Bendrijos biudžetą laikys ilgiau nei tas pareigūnas, kuris greitai sulauks pensinio amžiaus. Kitaip tariant tokie veiksniai, kaip antai tarnybos trukmė, apskaičiuojama nuo suinteresuotojo asmens darbo pradžios iki jo išėjimo į pensiją, taip pat tikėtina tarnybos trukmė, nustatoma atsižvelgiant į statistikos duomenis, per kurią jis gauna Bendrijos ištarnauto laiko pensiją, tiesiogiai daro poveikį Bendrijos finansinei atsakomybei kiekvieno konkrečiai suinteresuoto pareigūno atžvilgiu, o norint tinkamai valdyti finansinę Bendrijos pensijų sistemą reikia į šiuos veiksnius atsižvelgti ir juos tinkamai įvertinti. Todėl Taryba perskaičiavimo formulėse teisingai atsižvelgė į su suinteresuotojo asmens lytimi ir amžiumi susijusius aktuarinius veiksnius."

32 Galiausiai Pirmosios instancijos teismas atmetė ketvirtą pirmojo pagrindo kaltinimą, kuriuo buvo kritikuojama, jog į BĮG 10 straipsnio 3 ir 4 dalyje nustatytus perskaičiavimo formulės parametrus atsižvelgiama nurodant skirtingas datas bei į tai, ar pervedama suma buvo perskaičiuota pagal i, ar ii variantą.

33 Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad M. L. Lindorfer tvirtinimas, jog ii variantas grindžiamas darbo užmokesčiu, atitinkančiu suinteresuotojo asmens lygį faktinio atitinkamos sumos iš nacionalinės pensijų sistemos pervedimo dieną, grindžiamas klaidingu BĮN 10 straipsnio 4 dalies aiškinimu, nes tokiomis aplinkybėmis darbo užmokestis, į kurį atsižvelgiama, yra faktinio pervedimo dieną perskaičiuotas paskyrimo į nuolatines pareigas lygį atitinkantis darbo užmokestis. Pirmosios instancijos teismas manė esant pateisinama tai, kad kiekvieno varianto ir kitų perskaičiavimo formulės parametrų atžvilgiu reikia remtis konkrečia data.

34 Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo VIII priedo 11 straipsnio 2 dalies neteisėtumu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 99–106 punktuose nusprendė, jog negalima patvirtinti M. L. Lindorfer nurodytų argumentų, kuriais siekta įrodyti šios nuostatos nesuderinamumą su vienodo požiūrio ir laisvo darbuotojų judėjimo principais.

35 Pirmosios instancijos teismas pripažino visiškai nepagrįstu M. L. Lindorfer kaltinimą, jog šia nuostata įtvirtinta „pati pervedimo sistema“ sudaro nepalankesnes sąlygas pareigūnams, savo karjerą Bendrijos tarnyboje pradėjusiems vėliau nei ją anksčiau pradėjusiems pareigūnams.

36 Jis nusprendė, jog M. L. Lindorfer visiškai neįrodė, kad jos teisės, įgytos vykdant profesinę veiklą prieš pradedant tarnybą Bendrijose, nebūtų išsaugotos jos naudai ir neįskaičiuotos į Bendrijos pensijų sistemą. Teismas pabrėžė, jog įvairiose sistemose nėra neįprasta, kad pensijų draudimo stažo metai, į kuriuos atsižvelgiama apskaičiuojant Bendrijos pensiją, skiriasi nuo pensijų draudimo stažo, į kurį atsižvelgia nacionalinės arba tarptautinės valdžios institucijos. Jis taip pat priminė, kad M. L. Lindorfer turėjo galimybę nusipirkti 21 mėnesį, kurių jai trūko iki 180 mėnesių, būtinų įgyti pensiją pagal Austrijos teisę, ir taip išsaugoti savo nacionalines teises į pensiją, ir kad ji pati laisvai pasirinko pervesti į Bendrijų sistemą savo pensijos vienodo tarifo išpirkimo vertę.

37 Pirmosios instancijos teismo manymu, taip pat negalima tvirtinti, kad PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalis pažeidžia laisvą darbuotojų judėjimą. Atvirkščiai, ši nuostata palengvina visišką naudojimąsi šia pagrindine laisve, ji būtent leidžia valstybėje narėje apsigyvenusiam asmeniui įsidarbinti Bendrijos institucijoje neprarandant vykdžius ankstesnę profesinę veiklą įgytų teisių į pensiją.

38 Padaręs išvadą, jog M. L. Lindorfer nepateikė jokių įrodymų, darančių poveikį BĮN 10 straipsnio 3 ir 4 dalių bei PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalies neteisėtumui, Pirmosios instancijos teismas ieškinį atmetė.

Procesas Teisingumo Teisme

39 2000 m. birželio 7 d. Sprendimu Teisingumo Teismas bylą perdavė pirmajai kolegijai. Nė viena šalis nebuvo pateikusi prašymo išklausyti jų žodinių pastabų, todėl Teisingumo Teismas nusprendė priimti sprendimą be žodinės proceso dalies. 2005 m. spalio 27 d. posėdyje generalinis advokatas pateikė savo išvadą, po kurios buvo užbaigta žodinė proceso dalis.

40 2005 m. gruodžio 1 d. pirmoji kolegija, remdamasi Procedūros reglamento 44 straipsnio 4 dalimi ir 118 straipsniu, nusprendė grąžinti bylą Teisingumo Teismui, ją perskiriant didesnės sudėties teismui.

41 2006 m. balandžio 26 d. Nutartimi Teisingumo Teismas nusprendė atnaujinti žodinę proceso dalį ir surengti posėdį. Pagal Teisingumo Teismo statuto 24 straipsnio antrąją pastraipą šalių ir Komisijos buvo prašoma pateikti pastabas dėl šioje nutartyje iškeltų klausimų.

42 Po 2006 m. birželio 28 d. įvykusio posėdžio ir generalinei advokatei pateikus išvadą 2006 m. lapkričio 30 d. posėdyje, žodinė proceso dalis buvo baigta.

Šalių reikalavimai

43 Savo apeliaciniu skundu, kurį pagrįsdama nurodė tris pagrindus, M. L. Lindorfer Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti ginčijamą sprendimą ir tiek, kiek reikia, panaikinti 2001 m. kovo 31 d. Tarybos sprendimą atmesti skundą,

— įpareigoti Tarybą iš naujo nustatyti pensijų draudimo stažą, į kurį bus atsižvelgta, ir

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

44 Taryba Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš M. L. Lindorfer bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

45 Pirmiausia reikia priminti, jog pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką iš EB 225 straipsnio, Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punkto matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą (2003 m. kovo 6 d. *Sprendimo Interporc prieš Komisiją*, C-41/00 P, Rink. p. I-2125, 15 punktas; 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Reynolds Tobacco ir kt. prieš Komisiją*, C-131/03 P, Rink. p. I-7795, 49 punktas ir 2007 m. vasario 27 d. Sprendimo *Segi ir kt. prieš Tarybą*, C-355/04 P, Rink. p. I-1657, 22 punktas).

46 Teisingumo Teismas apeliacinį skundą nagrinės atsižvelgdamas į šią savo praktiką.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su nediskriminavimo dėl lyties pažeidimu ir šiuo atžvilgiu nepakankamu skundžiamo sprendimo motyvavimu

Šalių argumentai

47 Savo pirmuoju pagrindu M. L. Lindorfer teigia, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 141 straipsnį, tiksliau – nediskriminavimo dėl lyties principą, nes skundžiamo sprendimo 83 punkte nusprendė, jog apskaičiuojant pridedamą papildomą pensijų draudimo stažą skirtingų kriterijų atsižvelgiant į lytį naudojimas buvo objektyviai pateisinamas reikalingumu užtikrinti tinkamą Bendrijos pensijų sistemos valdymą.

48 Anot M. L. Lindorfer, diskriminacija dėl lyties atsižvelgiant į tikėtinai ilgesnį moterų gyvenimą nėra būtina, siekiant užtikrinti šios finansinės sistemos pusiausvyrą, nes įrodyta, kad nei nustatant pareigūnų įmokas, nei teisę į ištarnauto laiko pensiją suteikiantį amžių į lytį neatsižvelgiama. Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės teiginį ir skundžiamo sprendimo 82 punkte patvirtino, jog ji lygino dvi nepalyginamas pareigūnų kategorijas, tačiau nenurodė priežasčių, kodėl tokio lyginimo nebuvo galima daryti.

49 Taryba teigia, kad šioje byloje EB 141 straipsnis netaikytinas ir kad svarbi teismų praktika yra 1993 m. gruodžio 22 d. Sprendimas *Neath* (C-152/91, Rink. p. I-6935). Ji mano, kad M. L. Lindorfer, kuri rėmėsi sprendimais, priimtais kitokiomis nei pagrindinės bylos aplinkybėmis, visiškai neįrodė, jog pervestas kapitalas yra kompensacija dėl darbo ryšio su Bendrija. Todėl ji tvirtina, kad pervedimo mechanizmas atitinka pareigūno kapitalo investavimą į Bendrijos sistemą, kapitalo, kuris yra sukauptas ne iš darbo santykių su Bendrija.

Teisingumo Teismo vertinimas

50 Reikia pripažinti, jog M. L. Lindorfer, remdamasi tuo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė nediskriminavimo dėl lyties ir vienodo požiūrio į lytis principus, iš tikrųjų mano, jog buvo pažeistas vienas iš Bendrijos teisės sistemos saugomų bendrųjų principų. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad EB 141 straipsnis ir kitos antrinės teisės nuostatos, kurias nurodė M. L. Lindorfer, taip pat PTN 1a straipsnio 1 dalis, yra specialiosios bendrojo lyčių lygybės principo išraiškos.

51 Teisingumo Teismas pabrėžė, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas, priimdamas taisykles dėl Bendrijos pareigūnų nacionalinėje sistemoje įgytų teisių į pensiją pervedimo į Bendrijos sistemą, privalo laikytis vienodo požiūrio principo. Todėl jis privalo vengti priimti taisykles, pagal kurias pareigūnai vertinami skirtingai, nebent suinteresuotųjų asmenų situacija jiems pradėjus dirbti Bendrijos tarnyboje pateisintų vertinimo skirtumus, atsižvelgus į konkrečius teisių į pensiją įgijimo sistemų ypatumus arba į tai, kad jie tokių teisių neturėjo (kiek tai susiję su vienodo požiūrio principu žr. 1990 m. birželio 14 d. Sprendimo *Weiser*, C-37/89, Rink. p. I-2395, 14 punktą).

52 Pirmosios instancijos teismas nelaikė diskriminacija to, kad dėl aukštesnių moterims nustatytų aktuarinių verčių jos įgydavo mažesnį pensijų draudimo stažą nei vyrai. Skundžiamo sprendimo 81–83 punktuose jis nusprendė, jog M. L. Lindorfer negali tvirtinti, kad šioje sistemoje dėl lyties nesiskiria pareigūnų mokamos įmokos, nes pareigūnų, mokančių įmokas į Bendrijos pensijų sistemą dėl darbo Bendrijos institucijoje, situacija skiriasi nuo pareigūnų, pervedančių į Bendrijas ištarnauto laiko pensijos statistinį ekvivalentą arba vienodo tarifo išpirkimo vertę, į kurią jie įgijo teisę prieš pradėdami tarnybą Bendrijoje. Bet kuriuo atveju, Pirmosios instancijos teismo manymu, skirtingų veiksnių, atsižvelgiant į lytį, naudojimas apskaičiuojant papildomo pensijų draudimo stažo pridėjimą yra objektyviai pateisinamas reikalingumu užtikrinti tinkamą šios sistemos finansų valdymą.

53 Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad paprašius įvertinti galimos diskriminacijos dėl lyties buvimą teisių į pensiją pervedimo atveju Pirmosios instancijos teismas nepaaiškino, kodėl skiriasi šių dviejų kategorijų pareigūnų situacijos.

54 Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 86 punkte Pirmosios instancijos teismas nepaaiškino, kokiais kitais kriterijais, išskyrus lytį, jis ketino pagrįsti skirtingus moterų ir vyrų darbo užmokesčius teisių į pensiją į Bendrijos sistemą pervedimo atveju, nepaisant to, kad tokio skirtumo nėra tarp iš moterų pareigūnių ir vyrų pareigūnų darbo užmokesčio išskaičiuojamų įmokų.

55 Be to, reikia papildomai nurodyti, jog, nepaisant to, kad nebuvo minima PTN 1a straipsnio 1 dalis, ši Reglamentu Nr. 781/98 įvesta nuostata, kuri buvo taikoma apskaičiuojant M. L. Lindorfer pensijų draudimo stažą, numato, kad „pagal šiuos Tarnybos nuostatus pareigūnai turi teisę į vienodą požiūrį neatsižvelgiant <...> į lytį <...>".

56 Antra, kiek tai susiję su šiuo nevienodo požiūrio į vyrus ir moteris pateisinimu būtinybe užtikrinti tinkamą pensijų sistemos finansų valdymą, pažymėtin,a kad tokiu argumentu negalima remtis grindžiant didesnių aktuarinių verčių nustatymą moterims.

57 Iš tikrųjų šiuo aspektu pakanka priminti, jog tai, kad pareigūnės moterys ir pareigūnai vyrai moka vienodas įmokas iš darbo užmokesčio, šiam valdymui nedaro neigiamo poveikio.

58 Be to, tai, kad ta pati pusiausvyra gali būti pasiekta nustačius aktuarines vertes „abiejų lyčių asmenims", įrodo ta aplinkybė, kad, kaip tai išplaukia iš Tarybos ir Komisijos atsakymų į Teisingumo Teismo klausimus, po šios bylos įvykių buvo nuspręsta naudoti šias vertes.

59 Todėl Pirmosios instancijos teismas suklydo nepripažinęs, jog M. L. Lindorfer patyrė diskriminaciją dėl lyties.

60 Taigi pirmasis pagrindas yra pagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu tiek, kiek vėliau karjerą pradėję pareigūnai atsiduria nepalankesnėje situacijoje, ir šiuo atžvilgiu nepakankamu skundžiamo sprendimo motyvavimu

Šalių argumentai

61 M. L. Lindorfer mano, kad Pirmosios instancijos teismas, nepripažinęs to, jog vien dėl vėliau pradėtos karjeros Bendrijose ji atsidūrė nepalankesnėje padėtyje, palyginti su ilgą laiką dirbančiais pareigūnais, pažeidė vienodo požiūrio principą. Iš tikrųjų, jos manymu, pagal pervedimo sistemą pareigūnai, vėliau pradėję karjerą Bendrijos institucijoje atsiduria nepalankesnėje padėtyje nei tie, kurie ją pradėjo anksčiau. M. L. Lindorfer, be kita ko, teigia, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 67 punkte neįvykdė savo pareigos motyvuoti, nes atmetė jos pasiūlymą ir jos situacijos nepalygino su pareigūno, mokančio įmokas vien Bendrijos sistemai, situacija.

62 Tarybos teigimu, „visą laiką institucijoje dirbusių pareigūnų", neturinčių teisės perkelti nacionalinių teisių, ir „vėliau dirbti pradėjusių pareigūnų" padėtys skiriasi. Taryba papildomai nurodo, kad jeigu šios situacijos būtų panašios, PTN autoriams nebūtų reikėję įtvirtinti kapitalo pavertimo į pensijų draudimo stažą sistemos ir būtų buvę paprasčiau „vėliau dirbti pradėjusiems pareigūnams" suteikti pensijų draudimo stažą, prilygstantį jų pensijų draudimo stažo metams pagal nacionalinę teisę.

Teisingumo Teismas vertinimas

63 Primintina, jog vienodo požiūrio arba nediskriminacijos principas reikalauja, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, jei toks vertinimas negali būti objektyviai pagrįstas (2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA* ir *ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 95 punktas ir 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Eman ir Sevinger*, C-300/04, Rink. p. I-8055, 57 punktas).

64 Atsižvelgus į tai, kad Bendrijos institucijose pradėjusi tarnybą M. L. Lindorfer, prieš tai tam tikrą laikotarpį mokėjusi įmokas į Austrijos pensijų sistemą, tvirtina tariamai atsidūrusi nepalankesnėje padėtyje, palyginti su pareigūne, toje pačioje tarnyboje pradėjusia dirbti anksčiau bei tam tikrą laikotarpį mokėjusia įmokas į Bendrijos sistemą, reikia patikrinti, ar šios dvi situacijos yra panašios.

65 Kaip pabrėžė generalinė advokatė savo išvados 28 punkte, pagal Bendrijos pensijų sistemą į pensiją išėjusiems pareigūnams mokamas procentas nuo jų paskutinio darbo užmokesčio. Taigi šios pensijos dydis priklauso nuo pareigūno karjeros laimėjimų Bendrijų tarnyboje, kurie atsispindi jo paskutiniame darbo užmokestyje, bei nuo jo tarnybos trukmės. Pagal šią sistemą pensijos dydis nėra nustatomas atsižvelgus į per visus tarnybos metus sumokėtas įmokas.

66 Pareigūno, kuris į Bendrijų sistemą kapitalo forma pervedė savo anksčiau pagal nacionalinę sistemą įgytas teises į pensiją, atvejis nepatenka į šį pagrindą. Iš tikrųjų pagal PTN VIII priedo 11 straipsnio 2 dalį šio pareigūno įskaičiuojamas pensijų draudimo stažas priklauso nuo pervestos sumos ir paskyrimo į nuolatinę tarnybą turėto lygio. Taigi pensijos dydis, į kurią pareigūnas turi teisę karjeros pabaigoje,

nustatomas pagal jo paskutinį darbo užmokestį ir jo tarnybos trukmę Bendrijose, prie kurios pridedamas pensijų darbo stažas, atsižvelgus į įneštą kapitalą.

67 Taigi pinigų suma, kurią šis pareigūnas sumokėjo į Bendrijos biudžetą, ir jo tarnybos Bendrijos institucijose laikotarpis nėra panašios vertės.

68 Todėl reikia pripažinti, jog M. L. Lindorfer, savo darbo Bendrijose pradžioje pervedusi į Bendrijos pensijų sistemą pinigų sumą, atitinkančią jos pagal nacionalinę teisę įgytas teises, situacija nepanaši į anksčiau Bendrijose dirbti pradėjusios pareigūnės, mokėjusios iš savo darbo užmokesčio išskaičiuojamas įmokas į Bendrijos pensijų sistemą, situaciją.

69 Kiek tai susiję su nepakankamu motyvavimu, reikia pripažinti, jog Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 64–68 punktuose išnagrinėjo įvairias aplinkybes, apibūdinančias pareigūnės, priimtos dirbti savo profesinės veiklos vykdymo pradžioje, ir pareigūnės, kaip antai M. L. Lindorfer, prieš tai dirbusios ir mokėjusios įmokas pagal nacionalinę pensijų sistemą, padėtis.

70 Taigi reikia padaryti išvadą, jog, viena vertus, Pirmosios instancijos teismas teisingai pripažino: kadangi M. L. Lindorfer situacija nebuvo panaši į pareigūnės, priimtos dirbti savo profesinės veiklos vykdymo pradžioje, situaciją, ji negalėjo tvirtinti atsidūrusi nepalankesnėje padėtyje, palyginti su pastarąja ir, kita vertus, šis teismas nepažeidė pareigos motyvuoti.

71 Todėl antrąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu taikant dvi perskaičiavimo formules ir nesant žemiausios suteikiamų pensijų draudimo stažo metų ribos

Šalių argumentai

72 M. L. Lindorfer ginčija skundžiamo sprendimo 76 ir 77 punktus ir tvirtina, kad nepripažinęs, jog ji atsidūrė nepalankesnėje padėtyje dėl to, kad savo teises į pensiją pervedė iš vadinamosios „stiprios valiutos" valstybės pensijų fondo, palyginti su pareigūnais, tokį pervedimą atlikusių iš vadinamosios „silpnos valiutos" valstybės pensijų fondo, Pirmosios instancijos teismas pažeidė vienodo požiūrio principą.

73 Ji teigia, kad Pirmosios instancijos teismas BĮN 10 straipsnio 4 dalyje numatytų valiutų perskaičiavimo formulių atžvilgiu neturėjo apsiriboti vien pripažinimu, kad pinigų pervedimui iš vadinamosios „silpnos valiutos" valstybės pensijų fondo i varianto taikymas gali būti palankesnis nei ii varianto taikymas pinigų pervedimui iš vadinamosios „stiprios valiutos" valstybės pensijų fondo ir tėra nacionalinių valiutų svyravimo, o ne Bendrijos taisyklių taikymo pasekmė.

74 M. L. Lindorfer mano, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo pripažinti, viena vertus, kad Taryba pinigų pervedimui iš vadinamosios „silpnos valiutos" valstybės pensijų fondo pasirinko taikyti palankesnį režimą nei pinigų pervedimui iš vadinamosios „stiprios valiutos" valstybės pensijų fondo bei, kita vertus, kad Taryba negalėjo remtis tokiomis diskriminacinėmis formulėmis.

75 Be to, M. L. Lindorfer iškelia klausimą dėl žemutinės ribos nebuvimo, kiek tai susiję su suteiktais pensijų draudimo stažo metais pervedant teises į pensiją iš vadinamosios „stiprios valiutos" valstybės, jei pensijų draudimo stažo metams, kurie gali būti įskaičiuojami pagal Bendrijos pensijų sistemą pervedus teises į pensiją iš vadinamosios „silpnos valiutos", nustatoma riba, kad jie neviršytų metų, per kuriuos suinteresuotasis asmuo priklausė privalomų nacionalinių pensijų sistemoms, skaičiaus.

76 Tarybos manymu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 76 ir 77 punktuose teisingai atsakė į svarbius M. L. Lindorfer argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

77 Kiek tai susiję su pirmuoju kaltinimu dėl perskaičiavimo formulių, reikia pažymėti, kad, pirma, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 76 punkte teisingai priminė, jog M. L. Lindorfer atliktas palyginimas negali būti įtikinamas, nes „referencinis pareigūnas" skyrėsi nuo M. L. Lindorfer, ir kad kiti jos palyginimai buvo atlikti remiantis neteisingomis prielaidomis.

78 Antra, reikia pažymėti, kad kai nacionaliniai pensijų fondai nustato pagal nacionalinę pensijų sistemą įgytų teisių į pensiją vienodo tarifo išpirkimo vertę, jie taip pat nustato ir pervedamą pinigų sumą atitinkamos valstybės narės valiuta, kuri turi būti vienoda, t. y. atitinkamos valstybės narės valiuta. Bendrijos turi didelę vertinimo diskreciją apibrėžti perskaičiavimo sistemos elementus.

79 Trečia, reikia priminti, kad ii variantas buvo pasirinktas vietoj i varianto todėl, jog pagal BĮN 10 straipsnio 4 dalies b punktą šioje nuostatoje numatytas apskaičiavimas atliekamas pareigūno prašymu. Tikėtina, jog pareigūnai, kuriems ii variantas yra palankesnis, pasirinks jį, o tie, kuriems jis sudaro nepalankias sąlygas – i variantą. Taigi kiekvienas asmuo turi galimybę pasinaudoti palankesniu vertinimu.

80 Iš to išplaukia, kad pirmasis kaltinimas, susijęs su perskaičiavimo formulių taikymu, yra nepagrįstas.

81 Kalbant apie antrąjį kaltinimą, susijusį su pensijų draudimo stažo žemutinės ribos nebuvimu teises į pensiją pervedant į Bendrijos pensijų sistemą, šį kaltinimą reikia pripažinti nepagrįstu.

82 Aišku, M. L. Lindorfer teigia, jog dėl tokios ribos nebuvimo nagrinėjami teisės aktai yra kritikuotini, bet vis dėlto pagal šio sprendimo 45 punkte primintą Teisingumo Teismo praktiką ji nepateikė jokio argumento, įrodančio, jog skundžiamas sprendimas būtų negaliojantis dėl padarytos teisinės klaidos.

83 Be to, šiuo atveju kaltinimas, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė vienodo požiūrio principą, atsižvelgiant į tai, jog nebuvo tokios žemutinės ribos, yra pernelyg bendras ir netikslus, kad jį būtų galima teisiškai įvertinti (šiuo klausimu žr. 1999 m. liepos 8 d. Sprendimo *Hercules Chemicals prieš Komisiją*, C-51/92 P, Rink. p. I-4235, 113 punktą ir 2006 m. gruodžio 12 d. Nutarties *Autosalone Ispra prieš Komisiją*, C-129/06 P, nepaskelbta Rinkinyje, 31 punktą).

84 Tokiomis aplinkybėmis trečiąjį pagrindą reikia atmesti.

85 Atsižvelgus į tai, kad buvo pritarta pirmajam M. L. Lindorfer nurodytam pagrindui, reikia panaikinti skundžiamo sprendimo dalį, kuria ieškinys buvo atmestas tuo pagrindu, jog nebuvo diskriminacijos dėl lyties.

Skundžiamo sprendimo panaikinimo iš dalies pasekmės

86 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmąją pastraipą, jei apeliacinis skundas yra pagrįstas, Teisingumo Teismas panaikina Pirmosios instancijos teismo sprendimą. Teisingumo Teismas gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui.

87 Kadangi byloje gali būti priimtas sprendimas, jį reikia priimti dėl ieškinyje pateikto reikalavimo panaikinti ginčijamą sprendimą ir įpareigoti Tarybą iš naujo nustatyti M. L. Lindorfer pensijų draudimo stažą.

88 Šiuo atžvilgiu reikia pripažinti, kad Taryba, skaičiuodama M. L. Lindorfer pensijų draudimo stažą, atsižvelgė į su lytimi susijusį veiksnį ir taip pažeidė PTN 1 straipsnį.

89 Kalbant apie prašymą įpareigoti Tarybą iš naujo nustatyti M. L. Lindorfer pensijų draudimo stažą, šiuo atveju pakanka priminti, kad pagal EB 233 straipsnį panaikintą aktą priėmusi institucija privalo imtis priemonių vykdyti Teisingumo Teismo sprendimą.

90 Todėl ginčijamą sprendimą reikia panaikinti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

91 Remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 122 straipsnio pirmąja pastraipa, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, taikomą apeliacinėse bylose pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi M. L. Lindorfer reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Tarybos ir pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2004 m. kovo 18 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lindorfer prieš Tarybą* (T-204/01) dalį, kuria M. L. Lindorfer ieškinys buvo atmestas tuo pagrindu, jog nebuvo diskriminacijos dėl lyties.**

2. **Panaikinti 2000 m. lapkričio 3 d. Europos Sąjungos Tarybos sprendimą, nustatantį M. L. Lindorfer pensijų draudimo stažą.**

3. **Atmesti likusią apeliacinio skundo dalį.**

4. **Priteisti iš Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.**

Parašai.